

Αναστασία Μπονέλη Καμάρα

Η Αναστασία Μπονέλη Καμάρα γεννήθηκε το 1930 στη Θεσσαλονίκη. Οι γονείς της κατάγονταν από την Κωνσταντινούπολη. Η πρώτη της επαφή με το σχέδιο και τα χρώματα ήταν, όταν στο πατρικό της ήρθε ως ένοικος ο Κερκυραίος ζωγράφος που είχε αναλάβει τις τοιχογραφίες στο μικρό ναό των Συμμαχικών Κοιμητηρίων 'Ζέιτενλικ', του Πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου, στη Σταυρούπολη Θεσσαλονίκης.

Από την σχολική ακόμη ηλικία άρχισε να πλέκει δαντέλες, να φτιάχνει ασπροκεντήματα κοφτά και αζούρ. Η μητέρα της Μαρία Λυμπεριάδη, ήρθε πρόσφυγας στη Θεσσαλονίκη το 1922. Γνώρισε και παντρεύτηκε τον Στρατή Μπονέλη το 1925 και ύστερα από πέντε χρόνια απέκτησαν την Αναστασία.

Ο Στρατής είχε πάρει μαθήματα ηλεκτρολόγου μηχανικού στην Πόλη και σε ηλικία δεκαεπτά χρόνων εντάχθηκε στα σώματα που πήραν μέρος στον Μακεδονικό αγώνα. Την περίοδο των βαλκανικών πολέμων εκπαιδεύτηκε στην Γαλλία ως συντηρητής των πρώτων αεροπλάνων που απέκτησε η Ελλάδα, συμμετέχοντας στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο και μετέπειτα στην Μικρασιατική Εκστρατεία.

Τα επόμενα χρόνια μέχρι το 1940 ο πατέρας της αναλαμβάνει τις ηλεκτρολογικές εγκαταστάσεις της Μονής Αγίας Αναστασίας, όπου και εγκαταστάθηκαν οικογενειακά για μεγάλο χρονικό διάστημα, ενώ ενδιάμεσα συμμετείχε και σε αντίστοιχες εργασίες στα οχυρά Ρούπελ. Το περιβάλλον με τις ιστορικές τοιχογραφίες και εικόνες, έπαιξε καταλυτικό ρόλο στην καλλιτεχνική φύση της μικρής Αναστασίας.

Με την εισβολή των Γερμανών το 1941, η οικογένειά της κατέφυγε στον Ροδόκηπο Χαλκιδικής επειδή το σπίτι τους είχε επιταχθεί. Μόλις δώδεκα ετών, ανταλλάσσει εργόχειρά της με αλεύρι και λάδι (*μία δαντέλα δεκατέσσερα μέτρα μήκος και εικοσιπέντε εκατοστά φάρδος για κρεβατόγυρο, με δύο ζεύγη μαξιλαροθήκες κεντημένες από πολύπλοκα μοτίβα*) συνεισφέροντας στο οικογενειακό εισόδημα,

όταν η κατοχική πείνα θέριζε την Ελλάδα. Εντάσσεται στην τοπική ομάδα της ΕΠΟΝ και ράβει γάζες για τους αντάρτες που αντιστέκονται στους γερμανούς, από σεντόνια που μάζευαν με έρανο στα γύρω χωριά.

Μετά την απελευθέρωση επιστρέφει με τους γονείς της στη Θεσσαλονίκη και η ζωή της μπαίνει σε μία κανονικότητα. Το απολυτήριο του δημοτικού το είχε πάρει ήδη στον Ροδόκηπο. Αρχίζει να φοιτά στο γυμνάσιο που δεν θα το ολοκληρώσει, γιατί ο πατέρας της διώκεται ως αριστερός και η οικογένεια βρίσκεται σε δυσχερή οικονομική κατάσταση. Τους λείπουν πια και τα απαραίτητα. Έτσι αναγκάζεται να εργαστεί. *(όλες όμως οι θέσεις εργασίας είναι απαγορευμένες για τον παρασημοφορημένο δύο φορές πρώην ήρωα πολέμου)* Με δύο γονείς προοδευτικούς, παρακολουθεί όσο μπορεί τις καλλιτεχνικές δράσεις της πόλης, ασχολείται περισσότερο με το κίνημα την ανθοκομία το σχέδιο την ανάγνωση λογοτεχνικών και ιστορικών βιβλίων, ενώ παράλληλα παίρνει μαθήματα ραπτικής.

Το 1951 παντρεύεται τον Κωνσταντίνο Καμάρα και στην πορεία αποκτά δύο παιδιά. Τον Προκόπη το 1953 και την Μαρία το 1957. Στην πορεία των χρόνων μετά τον γάμο της και ως το τέλος της ζωής της τον Ιούλιο του 2016, συνεχίζει να ψάχνει με πάθος το αντικείμενο της τέχνης της και να το αναβαθμίζει διαρκώς. Διάφορα έντυπα και κατάλογοι Μουσείων από όλο τον ελλαδικό χώρο καθώς και του Μουσείου Μπενάκη, έρχονται στα χέρια της και γίνονται οδηγός έρευνας και παραγωγής κεντημάτων με παραδοσιακά θέματα από την Θράκη μέχρι την Ρόδο, την Κρήτη έως την Ήπειρο την Λευκάδα και το Άγιο Όρος. Ακόμη και πίνακες του Θεόφιλου που την γοήτευαν αφάνταστα, όλα αυτά την συγκινούν μπαίνουν κάτω από την βελόνα της. Τα αναπαράγει και η εμπειρία της την βοηθά να αποδώσει την δική της χρωματική αισθητική και αρμονία.

Προσαρμόζει με μεγάλη ευκολία τις κλίμακες ανάλογα με τη χρήση. Περνώντας τα χρόνια, αντί να μεγεθύνει τις συνθέσεις τις σμικρύνει στα επίπεδα της μινιατούρας, επιδεικνύοντας με τον τρόπο, αυτό την κεντητική της δεινότητα. Το σύνολο του έργου της είναι ογκώδες. Τμήμα σημαντικών και ενδεικτικών κεντημάτων από την ογδοντάχρονη πορεία της στον χώρο αυτό, υπάρχουν στην προσωπική συλλογή της κόρης της Μαρίας Καμάρα Δεβολή.